

HOOFDSTUK 1

Ik wist dat er een nieuwe wereld voor me openging toen we Firestill binnenreden. De stad in Engeland lag elf kilometer ten noordwesten van het dorpje High Bradfield, was doordrongen van geschiedenis en werd bewoond door een bevolking die bewust of onbewust het geloof in de God van het Vuur in stand hield. De straten ademden mysterie en kronkelden door de stad als beekjes door een vruchtbaar dal. Mijn handen jeukten. Ik kon niet wachten om de mythe te gaan onderzoeken en lette nu al op details.

In vrijwel elke voortuin stond lavendel die vroeger door plaatselijke gelovigen werd gebruikt om zich te beschermen tegen brandjes, bij het karakteristieke plein was een muurschildering te zien van een voor de zon knielende man en daar vlakbij bevond zich een waterput met in enkele stenen een vlam gekerfd. Struiken en planten met kleurrijke bloemen, en loofbomen, namen bijna alle plaatsen waar geen bebouwing was in beslag. Vooral de ruim veertig meter hoge es viel mij op: één van de bomen, die volgens mijn naslagwerken alles te maken had met de zon en de vuurgod. Ik had veel zaken gezien om te kunnen onderzoeken en daarvoor had ik niet eens mijn verrekijker nodig gehad. Het mysterie bevond zich gewoonweg om me heen! Ik was er zeker van dat ik de juiste keuze had gemaakt om met mijn ouders te verhuizen naar de stad waar de minste branden woedden.

Mijn ouders hadden het besluit genomen om in Firestill te gaan wonen. Ze dachten dat mijn moeder Mildraed hier van haar angststoornis zou kunnen afkomen. Die had ze opgelopen toen ze ternauwernood

door mijn vader Abbot uit de vlammen werd gered. Ons toenmalige huis was compleet in de as gelegd en pas een halfuur daarna was de brandweer gearriveerd. Als mijn vader er niet was geweest ... Het was maar goed dat ik niet thuis was geweest ten tijde van die catastrofe, anders had Abbot twee mensen om wie hij zich moest bekommeren.

Hijzelf was zodanig geraakt door die gebeurtenis dat hij naast zijn functie als directeur van een multimediabedrijf, een bedrijf in producten op het gebied van brandveiligheid had opgericht én de brandweer was gaan versterken. Dankzij zijn kundigheid en diploma's had hij binnen een kort tijdsbestek hoofdcommandeur weten te worden. Diezelfde functie ging hij in Firestill bekleden, al wist ook hij dat hij zich hier gauw zou gaan vervelen. 'Zolang het je moeder gelukkig maakt,' zei hij vaker dan goed voor hem was. Ik had mijn karakter in elk geval niet van hem geërfd. En ik zou denken dat ik het kind van een ander was als ik qua uiterlijk niet op mijn ouders leek.

Ik heb hetzelfde fijne postuur als mijn moeder en ben met mijn een meter zeventig net zo lang als zij. Mijn ogen zijn lichtbruin en mijn haar is donkerblond en er zit een lichte slag in, zoals het geval is bij het haar van mijn vader – alleen komt dat van mij tot halverwege mijn rug.

'Daar is het,' zei mijn moeder tegen me. Ze zat voor in de auto op de passagiersstoel en draaide zich half naar me toe, wijzend naar een huis aan het einde van de laan. Het was gebouwd in de tudorstijl. Het had trapgevels en andere gotische elementen, die deels aan het zicht werden onttrokken door verwilderde essen en iepen.

Vorig jaar bemachtigden mijn ouders dit huis met een lap grond erbij en inmiddels waren ze er vaak naartoe gegaan om de boel in te richten. Ik was er vandaag voor

het eerst en had nooit een foto van hun nieuwe woning willen zien. Ik wilde me laten verrassen. Jeetje, hoe opzichtig wilden ze wonen? Wat was ik blij dat ik slechts een paar dagen bij mijn ouders zou verblijven en vervolgens zou intrekken in mijn eigen huisje vlakbij. Zij hadden me opgedragen om bij hen te blijven, totdat ik gewend zou zijn geraakt aan mijn nieuwe omgeving, alsof ik een wilde leeuw was in een dierentuin vol beperkingen. Soms leken mijn ouders niet door te hebben dat ik tweeëntwintig was.

Mijn vader sloeg rechtsaf. De geasfalteerde weg ging over in een landweggetje dat ons via een bocht in bosachtig gebied bracht. Een grindpad leidde ons naar de parkeerplaats aan de zijkant van het huis en ... O, o, o. Ik sloeg mijn handen voor mijn ogen. Een paar meter voor de trap naar de voordeur stond een gigantische fontein. Ik begreep dat mijn ouders die niet hadden aangeschaft voor de sculptuur van de halfnaakte engel, maar voor het water. Het huis zelf hing vast vol met rookmelders en brandblussers.

Het knisperende geluid van grind onder autobanden viel weg – waarschijnlijk parkeerde mijn vader de auto. Wachtten er nog meer verrassingen op me? Voorzichtig haalde ik mijn handen van mijn ogen, en ja hoor! Daar stond weer iets wat ik niet had zien aankomen. Echter, deze verrassing was een stuk aangenamer. Een héél stuk. Het laatste wat ik had verwacht, was dat er knappe mannen woonden in een kleine stad als Firestill. Ik wist niet of deze man een uitzondering was.

Met zijn armen over elkaar geslagen, stond hij bij een bedrijfsauto waarop in een strak ontwerp 'Firestill Cars' stond. De man van ongeveer een meter tachtig lang had een hoekig gezicht en zijn haar was in een modieus model geknipt: de zijkanten wat korter, bovenop langer en

schuin naar achteren gekamd. Het was steil en bruin en had een bordeauxrode gloed. Dus ook hier volgde men trends. Dat was een noemenswaardig pluspunt. De gloednieuwe auto even verderop, die mijn ouders voor me hadden gekocht en waarover ik redelijk wat informatie had opgezocht, vond ik dan weer een minpuntje. Ik hield van scheuren over de weg en de adrenaline die dat in je losmaakt en de vrijheid die je op dat moment voelt. Daar bloeide ik van op. De meeste wegen in deze stad waren goed begaanbaar en er was nauwelijks verkeer. Ik mocht me gelukkig prijzen met ouders die bereid waren om alles voor me te kopen, maar ik had liever een sportmodel gekregen dan een zwarte SUV, een stadsauto, ongeschikt voor de dingen waarvoor ik hem wilde gebruiken, zoals over het asfalt racen. Het viel me in elk geval mee dat ze geen stationwagon aan me hadden gegeven.

‘Waarom ga je niet even naar die autodealer toe?’ vroeg mijn moeder op dwingende toon. ‘Hij is hier met de sleutels en zal je het een en ander uitleggen.’ Ze keek me even star aan als mijn vader. ‘Wij brengen de laatste spullen naar binnen, oké?’

‘Goed, mam. Laat mijn rugtas liggen.’ Daarin zaten mijn behoeften om onderzoeken naar mythen te verrichten, waar mijn ouders totaal geen waarde aan hechtten.

Eens hadden ze ‘per ongeluk’ mijn notitieblok vol aantekeningen weggegooid. Ze hadden liever gezien dat ik vier jaar geleden een andere studie dan Religiestudies was gaan volgen en nog steeds hoopten ze dat ik aan een ‘zinvolle’ opleiding zou gaan beginnen, zodat ik een goed betaalde baan zou kunnen krijgen, net als zij. Nou, de enige reden dat ik minder tevreden was met de studie was dat er te weinig aandacht werd besteed aan mythen.

Ik wierp mijn ouders mijn strenge blijf-van-mijn-spullen-af- blik toe en stapte uit de auto. De frisse lucht was zo zuurstofrijk dat ik haast zou flauwvallen. Anders dan in Londen, was het hier een plezier om te ademen. Voor mijn gevoel had ik tot nu toe elke dag in een kolnmijn gewerkt. Wauw! Het was alsof ik tot leven kwam! Om geen verkeerde eerste indruk te wekken – als ik dat niet al had gedaan – hernam ik mezelf en liep in de richting van de man met het modieuze kapsel.

Hij had een rechte neus, droeg een zwarte outfit die iets weghad van motorkleding en die zijn lichaam goed omsloot en had handschoenen aan in dezelfde tint. Wisten mijn ouders zeker dat hij geen inbreker was? Het was bijna eind zomer. Handschoenen waren overbodig. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht en zijn ogen in dezelfde kleur als zijn haar leken te ontvlammen toen hij me een hand gaf. ‘Camden Maynard,’ stelde hij zichzelf voor. Een prachtige naam, vond ik. Ik kwam terug op de gedachte dat hij een inbreker zou kunnen zijn. Ergens zag hij er zelfs uit als iemand die een bedrijf kon runnen. Volgens mij was hij de eigenaar van de autozaak.

‘Laurissa Orville,’ zei ik, nog altijd zijn hand schuddend. Ja, hij liet mij niet los!

De stof van zijn handschoenen was glad en ontzettend stevig. Er moesten zeker synthetische vezels in hebben gezeten. De stof deed me denken aan het hittebestendige werktenue dat een brandweerman draagt. Merkwaardig voor iemand die in een stad woonde die beschermd zou worden door de vuurgod. Bovendien was het de een-na-laatste week van augustus; het was zo’n achttien graden en de zon had net de bewolking weten te verjagen.

Camden leek zich te realiseren dat hij mijn hand lang genoeg had vastgehouden en toverde de beloofde auto-sleutel uit zijn jaszak. Met zijn kin ietwat omhoog, open-

de hij het portier aan de bestuurderskant. Ik nam plaats in mijn nieuwe voertuig. Ik had deze wagen nooit eerder in het echt gezien. Dat de crèmekleurige bekleding zó zacht was, had ik niet verwacht. Er was veel bewegingsruimte. Hoogglans zwarte elementen droegen bij aan het strakke ontwerp en voorin was er voldoende ruimte om behoeftigheden voor mijn onderzoek naar de mythe te vervoe- ren. Alles was stijlvol. Misschien was de keuze van mijn ouders niet zo slecht. Er zat een grote kans in dat ik hieraan zou gaan wennen.

Camden ging op de passagiersstoel zitten en sloot zijn deur op hetzelfde moment als ik die aan mijn kant dicht- trok. De temperatuur in de auto steeg. Op de een of ande- re manier deed zijn aanwezigheid iets met me. Hij keek verbaasd op toen ik liet blijken dat ik wist dat deze auto anders startte dan andere modellen en daarna begon hij vol enthousiasme te vertellen over het ingebouwde navi- gatiesysteem, de automatische airco en de aanwezige internetaansluiting. ‘De motor wordt uitgeschakeld wan- neer er geen energie wordt gevraagd, de veiligheid van de auto is optimaal, de stuurbekrachtiging ...’ Dit was oud nieuws voor me.

‘De tankinhoud is plusminus zestig liter, het laadver- mogen is ongeveer vijftig kilo en de maximumsnelheid is tweehonderd kilometer, alleen laat het model het niet toe om te scheuren,’ viel ik hem in de rede. ‘En ik hoef geen proefritje te maken, ik heb eerder een soortgelijke auto gehad.’ Dat laatste was niet helemaal correct, maar het scheelde weinig.

Hij kantelde zijn hoofd een fractie zijwaarts, alsof hij me niet goed had verstaan, en toen viel zijn mond open. Alsof hij niet kon geloven dat een vrouw een greintje verstand van auto’s kon hebben. Was Firestill soms een stad waar vrouwen zich naast hun werk alleen mochten

bezighouden met het huishouden? Of ging het verder dan dat en was ik verhuisd naar een stad waar men nog nooit had gehoord van het woord vrouwenemancipatie?

‘Ik heb je een overbodige uitleg gegeven.’ Camden glimlachte eigenaardig. ‘Je leek me niet het type dat van auto’s hield.’ Dat dachten meer mensen.

Daarnaast had ik, in de periode dat ik me had afgezet tegen mijn ouders, een voorliefde voor een hoge snelheid op de weg ontwikkeld. Destijds deed ik veel om hen dwars te zitten. ‘Je dacht dat ik niet het type daarvoor was, omdat ik een vrouw ben,’ vermoedde ik.

‘Nee! Niet dáárom!’ Een gegriinnik steeg op uit zijn keel en hij verplaatste zijn blik naar de ruimte tussen ons. ‘Je ziet er gewoon zo schattig en teer uit.’

Pardon? ‘Ik ben niet teer,’ beet ik hem toe. ‘En ik geloof dat je me voldoende uitleg hebt gegeven.’ Ik haalde de sleutel uit het contact en hij stapte gehaast de auto uit. Mijn boodschap was overgekomen. Mooi. Nu kon ik me gaan focussen op belangrijker zaken, zoals de reden waarom ik hier wilde gaan wonen. Ik stapte uit, met de intentie mijn rugtas te pakken en vervolgens te vertrekken, maar Camden stond voor me.

‘Luister,’ begon hij, ‘het was niet als belediging bedoeld. Teer zijn, kan een positieve betekenis hebben, Laurissa. De meeste mensen die dat zijn, zijn juist heel gevoelig en weten daardoor beter wat een ander voor intenties heeft, waardoor ze weer krachtiger zijn dan anderen.’ Hij zuchtte zwaarmoedig, alsof hij een reiziger was in het hiernamaals voor wie de deuren naar de hemel gesloten waren. ‘Jij weet dat ik het goed bedoelde, niet-waar?’ Als hij het wel slecht had bedoeld, kon me dat niet deren. Het bleef een feit dat het een tikje ongepast was.

‘Ja, dat weet ik.’

‘Waarom ben je dan boos op me?’ Hij maakte een woest doch vragend handgebaar, zijn grote ogen eisten een antwoord.

Waarom liet ik hem zover gaan en beëindigde ik dit gesprek niet abrupt? Hij was feitelijk gezien zo goed als een vreemde voor me, ik hoefde aan hem geen verantwoording af te leggen. En wat áls ik boos op hem was, wat zou hem dat uitmaken? Hij perste zijn lippen stijf op elkaar, maakte nogmaals datzelfde handgebaar en zette een stap dichterbij, alsof hij niet al overduidelijk aanwezig was. Hiermee leek hij te zeggen dat het hem er wel toe deed hoe mijn gevoelens tegenover hem waren. En ik, wist niet wat voor harnas me kon beschermen tegen een man, die alleen al met zijn blik mijn hart wist te raken. We hadden elkaar pas ontmoet. Toch voelde het alsof we elkaar langer kenden.

‘Ik ben niet boos op je,’ verklaarde ik. Ik liet achterwege dat ik allesbehalve teer wilde zijn, vanwege mijn ouders die me zo hadden genoemd in de tijd dat ik aan mijn studie was begonnen. Volgens hen was deze alleen geschikt voor mensen die sentimenteel waren en niet met beide benen op de grond bleven staan. Toen ik na de studie tijdelijk als directiesecretaresse aan de slag was gegaan, had ik elke dag te horen gekregen hoe slecht het voor me was om ‘onder mijn niveau’ te werken. ‘Ik dacht dat je het verkeerd bedoelde.’

‘Nee’ – hij fronste zijn hoekige wenkbrauwen – ‘dat dacht je niet.’ Kon hij mijn gedachten lezen of hield hij ervan ellenlang te discussiëren? Welke van de twee opties het ook was ...

‘Ik moet gaan,’ zei ik. Ik kon slechts twee kleine stappen zetten. Er was iets, in hem, of in mij, dat me hier wilde houden. Dat me bij hém wilde laten blijven.

Het warme gevoel in mijn borst maakte me dat duidelijk. Ik keek omhoog naar zijn gezicht en zijn ogen leken me te absorberen, me te verplaatsen naar een heuvelachtig gebied met bomen, bloemen en prachtige weerspiegelingen. Vol warmte, passie en tederheid. Jakkies! Daar had je dat woord weer! Ik werd me meteen bewust van mijn werkelijke omgeving, maar toen ik hem weer aankeek, wist hij me wederom mee op reis te nemen.

‘Waar ga je naartoe?’ wilde hij weten en we waren terug, op aarde.

‘Ik wil de stad in gaan om meer over de mythe van de God van het Vuur te ontdekken.’ Het huis van mijn ouders zou ik later bekijken.

‘O, in dat geval houd ik je niet langer op.’ Hij wendde zich af en maakte aanstalten weg te lopen.

‘Wacht,’ weerhield ik hem daarvan. ‘Kun jij me vertellen waar ik het beste mijn onderzoek kan starten?’

Voor een moment leek hij te peinzen of hij mijn vraag moest beantwoorden. Hij trok zijn schouders op en pas wanneer hij niet langer bedenkelijk naar het witte grind keek, ontspande hij ze weer. ‘Je kunt naar het centrum gaan, daar vind je Havens, en morgen wordt het eendaagse festival gehouden. Dat zou je kunnen bezoeken. Tegenwoordig vieren mensen het voor hun plezier, het is een traditie, terwijl het oorspronkelijk werd gehouden ter ere van –’

‘Vulcano,’ vulde ik voor hem in. ‘De vuurgod. Volgens mijn naslagwerken zijn er in de middeleeuwen duizenden mensen geofferd voor hem. Oorspronkelijk heet dat festival Vulcanalia, dat werd gevierd ter ere van de Romeinse vuurgod.’

Hij sperde zijn ogen wijd open en vroeg: ‘Is er iets wat jij niet weet?’ De klank in zijn stem toonde dat hij het niet sarcastisch bedoelde.

‘Er zijn veel dingen die ik niet weet. Daarom ga ik op onderzoek uit.’ Ik speelde met een lok haar en probeerde uit alle macht te negeren hoezeer hij me imponeerde met zijn ontwapenende blik.

Op het moment dat ik me realiseerde dat het me onduidelijk was wat die Havens precies waren – daarover had ik in geen één boek iets gelezen – en dat aan hem wilde vragen, riepen mijn ouders hem bij zich voor de sleutels van hun derde auto. Camden negeerde hen. Hij bleef naar mij staren, op een manier alsof hij een verbinding wilde leggen met een onstoffelijk deel van mij dat ikzelf nooit had verkend. ‘Wilde je iets vragen?’ zei hij haast onverstaanbaar.

Ik knikte. ‘Of jij morgen naar het festival gaat.’

‘Natuurlijk.’ Door een van zijn mondhoecken op te trekken, ontstond er een kuiltje in zijn gladgeschoren wang. Hij leek bevangen van enthousiasme. ‘Succes met je onderzoek,’ wenste hij me toe en hij ging naar mijn ouders toe. Terwijl ik mezelf wel wat kon aandoen!

Hoe had ik hem mijn hoofd op hol kunnen laten brengen! Hoe had ik kunnen vragen of hij het festival zou bezoeken? Nu haalde hij zich zeker van alles in zijn hoofd. Hoewel, ik had interesse in hem. Anderzijds kon ik ervan uitgaan dat er in elk geval één knappe man aanwezig zou zijn.

Hem zo min mogelijk aankijkend, pakte ik mijn rugtas uit de kofferbak van mijn ouders’ auto en vervolgens liep ik terug naar mijn SUV om snel weg te rijden. Hoe eerder uit het zicht van Camden, hoe beter. Hij had namelijk een vreemd effect op me. In mijn achteruitkijkspiegel zag ik dat hij me nakeek, evenals mijn ouders, die dat ook opmerkten en daar zichtbaar ontevreden mee waren. Mijn ouders waren altijd al beschermend geweest, bang dat hún dochter een man mee naar huis zou nemen die niet